

Kladivo na čarodějnici v opavském divadle

Ve Slezském divadle v Opavě proběhlo 17. 4. představení autorské inscenace Martina Tomsy (režie, choreografie, libreto) *Kladivo na čarodějnici*. Tento rockbalet je výrazným zpestřením převážně činoherně zaměřeného programu divadla.

Prvotním impulsem autora byla jeho láska ke středověku a renesanci. *Kladivo na čarodějnici* však zároveň obsahuje silně aktuální a sugestivní kritiku společnosti, ve které jsme nuceni žít. Společnosti, kde lidé stále ničíte sebe navzájem ze stejných důvodů, ze kterých církev upalovala v 17. století své „čarodějnice“. Jednotlivé obrazy harmonicky souzní s pečlivým výběrem z tvorby švédského hudebního mága Yngwie Malmsteena, instrumentalisty a skladatele. Přestože je jeho symfonická heavymetalová hudba exhibicí vlastní virtuozity a ve svých motivech se často opakuje, její podmanivá krása navozuje emotivně vypjatou atmosféru. Intenzivní pocit nevyhnutelného tragického kon-

ce, stejně jako pocit temné vize, provází celou inscenaci. S představitelem hlavní role duchovního Fredericka Tomášem Hošem z opavského baletního souboru, který po celé představení profesionálně a s vnitřní pokorou ztvárnil všechny dějové situace a z nich pramenící duševní stavy pomocí bezchybných baletních kreací, tančí něžně krásná Nikola Němcová v roli Mathildy Dorferové. Scéna rozdělená do dvou částí umožňuje provedení jak davových scén, kdy obyvatelé města draceného mocí jediného člověka – inkvizitora – tančí polku na indické hudební motivy, tak intimní scény utíkajících milenců s chvilkovým zastavením z důvodu vzájemných projevů lásky. Jedním z vrcholů výborné inscenace je sen Mathildy v úvodu druhého dějství. Táhla odnesou hercům svrchní část kostýmů, a tak je „převlečou“ z andělů na demony. Pojetí inkvizitora, který ovládá životy ostatních za pomoci svých morálně zničených přísluhovačů (katů, slepců a nakonec všech lehce zmanipulovatelných obyvatel) a

recenze

ve snu se stává děblem, je skvělé. Velmi sugestivní pojetí sestry duchovního, fanatické a k mužům dominantní katoličky Gertrudy (Adéla Kochová), která přivede milence (Hoš a Němcová) do záhuby, silně zvýrazňuje téměř neustále obsažený erotický podtext. Jeví se jako žena, která touží po svém bratru sexuálně, a její motivy se tak stávají nejednoznačné. Podmanivé je také ztvárnění myšlenek na nepřítomnou postavu pomocí přicházení a odcházení průchodem pod vrchní částí scény nebo upalování „čarodějnic“ ztvárněné světlem ve tvaru vycházejícího Slunce. V nádherně smutné závěrečné scéně je mladičká krásná dívka Mathilda upálena. Vznášející se dosud bělostné cáry látky ve vzdušných vírech, nasvícené červeným světlem, jsou jedním z nejlepších divadelních ztvárnění „očistného“ ohně. Živý oheň by herečku – „hříšnici“ uvedl do opravdové smrti. Inscenace není dramatisací knihy Václava Kaplického stejného názvu, ani jejího filmového ztvárnění Otakarem Vávrou. 27. 4. 10 Ragion Jan Hanousek